

CORECTBooks

r o m a n

g e o r g e ș o v u
romanticii

GEORGE ŞOVU

ROMANTICII

Editura Virtual

2011

ISBN(e): 978-606-599-505-5

Avertisment

Acest volum digital este prevăzut cu sisteme de siguranță anti-piratare. Multiplicarea textului, sub orice formă; este sancționată conform legilor penale în vigoare.

Digitizare realizată de Merlin IT Consulting Ltd. London, U.K.

Cuprins

CAPITOLUL I	1
CAPITOLUL II.....	13
CAPITOLUL III	29
CAPITOLUL IV	45
CAPITOLUL V.....	62
CAPITOLUL VI	72
CAPITOLUL VII.....	86
CAPITOLUL VIII.....	117
CAPITOLUL IX	127

CAPITOLUL I

A fi romantic nu e totuna cu a fi desuet, căci nimeni n-ar trebui să râdă de cel ce pune, în fiecare ceas, peste rănilor lumii, măcar un zâmbet, iar, din când în când și câte un vis!...

1.

— Cristiana Banu... Cine e Cristiana Banu?!...

... Auzindu-și numele, a tresărit mai întâi... Apoi, și-a înălțat pleoapele, cu genele brodate cu lacrimi, privind mirată spre tânărul de lângă ea... Era cu cel puțin un cap și jumătate mai înalt și, pentru că fata se afla sub brațul drept al acestuia și, deci, nu putea fi ușor observată, a început „să-l treacă-n revistă” centimetru cu centimetru...

Ca să-l vadă mai bine, a dus o mână la ochi și și-a șters, în fugă, broderia de rouă. În continuare, și-a tamponat, tot fugar, smiorcăielile nasului, după care s-a trezit mângâindu-i, cu luminile sale de un albastru limpede, stropit cu zâmbete de aur, fruntea înaltă, peste care flutura, blând, o pală de păr castaniu, apoi ochii, verzi-ruginii, ca peisajul, luminos și cald, în îmbrățișarea căruia se nășteau și se derulau mereu visele sale, fericite; au urmat obrajii, cu pielea smeadă și bine întinsă, buzele, frumos conturate și pline, bărbia voluntară, înnobilită de emblema unei gropițe, situate la mijloc și... cam atât... Fiindcă, mai departe, i s-a părut că e gata să se rătăcească printre florile de „nu-mă-uita”, de pe tricoul bărbatului...

Primul impuls a fost să zâmbească... Împinse de dinăuntru de ironia, fină, a întrebării: „Cum de și-a cumpărat individul acesta un asemenea tricou?”, buzele ei s-au deschis puțin într-un gest semnificativ, dar, chiar atunci, a simțit că i se face rău, că se sufocă de fierbințeala trupurilor a zeci de tineri, băieți și fete, ca și ea, înghesuți lângă peretele de sticlă din fața lor, acoperit cu hârtii înnegrite de nume și de cifre...

... Era ziua, mult așteptată, a comunicării rezultatelor examenului de admitere în Facultatea de Jurnalism și Științe ale Comunicării, a Universității din București...

Cristiana Banu fusese sigură că a dat răspunsuri bune la toate probele acestui examen... Și, totuși, în ultima zi și, mai ales, în noaptea care a precedat momentele respective, o anume neliniște, transformată aproape în spaimă, a pus, treptat- treptat, stăpânire pe ființa ei... „Dar dacă?!... s-a întrebat, de nenumărate ori, în tot acest timp... „Dacă, mai știi, s-a întâmplat ceva, ce mă fac?”... Și, în clipele acelea, ochii ei întâlneau privirile, tot atât de albastre, obosite, însă, de poverile anilor, ale bunicului, care o crescuse, singur, în timpul din urmă și care acum, aflat la peste 150 de km., în casa lor, dintr-un sat vecin cu orașelul Câmpulung-Muscel, aștepta unul dintre cele mai importante răspunsuri ale vieții sale...

„O să fie bine, taicule, nu te mai zbuciuma! Trebuie să fie bine!..., îi spunea fata, cu suflet tremurat. Ai să vezi, nu te fac eu de râs!”, adăuga, de fiecare dată, înghițind repetat, ca să împingă înăuntru nodul acela ce i se aduna în gât, năzuind să-i sugrume respirația...

... Și iată că, în dimineața aceea de vară frumoasă, ajunsese și ea lângă zidul de sticlă...

Pornise să cerceteze lista reușităților de jos în sus, de la ultimul înscris deasupra liniei fatale, sub care începeau lacrimile, spre vârful, luminat de o rază, desprinsă din „corola de minuni” a biruinței și a speranțelor...

Cu fiecare rând, sufletul fetei mai urca o treaptă de spaimă, dar și de nădejde... Și tot așa, pas cu pas, respirație cu respirație, tot mai repezită și mai fierbinte, până la numele din fruntea listei: Banu D. Cristiana!...

„Cuum?!”... a țipat, fără voie, în timp ce-și ștergea, apăsând, ochii, aproape lipiți de hârtia aceea, care semăna, acum, cu o petală trandafirică, suflată spre inima ei de chiar buzele lui Dumnezeu...

A citit încă o dată și încă o dată, silabisind, ceea ce se afla scris pe rândul cu numărul unu, în față: „Ba-nu D. Cris-ti-a- na!”... Și, alături, în dreapta, cifra „10 (zece)”...

„Zece”?!..., a slobozit, încă un țipăt..., mai mult șoptit însă și împins, cu tandrețe, în aerul luminat, al sufletului său, care s-a deschis, tot, într-un zâmbet, pentru ca, mai apoi, să înceapă să râdă, dar încet, cu grijă, decent, ca să nu atragă atenția, mai mult decât o făcuse și să supere pe cineva cu bucuria ei curată, firească și atât de binefăcătoare...

În clipa aceea, în locul literelor și al cifrei ce le înnobila ființa, au apărut ochii bunicului, tremurând prin pânză de lacrimi și buzele lui, puțin vestejite, care, iată cum se împroșpătează rostind: „Prințesa mea!... Prințesa mea!... Bravo, Prințesa mea dragă!”...

Nemaiputând suporta dulcea povară, ce-o strângea la piept, fata a izbucnit într-un plâns, care s-a dovedit a fi o mană cerească, fiindcă a deschis robinetul pentru descărcarea teribilei încordări ce-o cuprinsese, împingându-i astfel puterile în orizontul, clar, al luminii...

— Dar mai dă-te, dragă, de-o parte, s-ajungem să vedem și noi! îi strigă cineva, din spate, împingând-o, totodată, spre stânga...

— Cine e Cristiana Banu? repetă tânărul acela înalt, privind peste mulțimea de suflete zbuciumate...

„Cris”, cum îi spunea bunicul în mod obișnuit (cu rangul de „prințesă” era încoronată, cu deosebire, în ipostazele de solemnitate sufletească), se gândea că mai potrivită cu starea ei din momentele respective ar fi fost folosirea pronumelui ce, adică: „Ce este Cristiana Banu?”..., întrebare, la care ea ar fi putut răspunde: „O fată prostuță, care plânge”!... Dar, fiindcă îi fusese trezită curiozitatea și, oricum, un asemenea răspuns n-ar fi putut să dea, și-a șters, din nou, ochii și-a spus, aproape în șoaptă:

— Eu sunt!...

Dând la o parte mâna sa dreaptă și descoperind-o, tânărul s-a aplecat până la fruntea ei, a sărutat-o și-apoi, luând-o, pur și simplu, în brațe, și-a făcut loc prin mulțime, scoțând-o dincolo de marea aceea de inimi în flăcări...

— Bravo! Bravo, domnișoară! exclamă feciorul, așezând-o pe picioarele ei. Și să știi că, dacă nimeni nu ți-a spus, până acum, Cris, eu așa am să te chem de-aici înainte!... Cristiana e... prea solemn, cu ecou rostit, parcă, de pe vârful unui munte. Pe când, Cris... e ca o blândă mângâiere, iar o fată frumoasă ca dumneata trebuie mângâiată prin toate ale ei, începând, iată, chiar cu prenumele...

În ceea ce mă privește, eu sunt Doru, deși prenumele meu este Ciprian!... Doru!..., așa te rog să-mi spui!...

Așadar, încă o dată, bravo!... Pentru că, pe lângă talentată, se pare că ești și deșteaptă, după cum arată rezultatul acela de pe listă! mai adaugă el apropiind-o, cu aceeași spontaneitate, dar și cu oarecare tandrețe în plus, de pieptul său...

Desfăcându-se din ușoara și, dacă ar fi fost să recunoască cinstit, după zvâcnirea, necontrolată, a inimii, din plăcuta îmbrățișare, fata, care, până atunci, nu scosese nici un cuvânt și nu i se împotrivese în nici un fel, s-a îndepărtat un pas, l-a privit, cu atenție, de sus în jos și-apoi, de la pantofii cei albi, până la fruntea, pe care apăruseră câțiva stropi de sudoare, a zâmbit, așa, meditativ, și-a rostit:

— După cum arăți pe dinafară, nu ești chiar de lepădat, dar nu mă pot opri să te întreb: ce anune îți dă dreptul domnule Doru, Ciprian și... cum te vei mai fi numind, să dai buzna peste viețile oamenilor?!... Și, dintre aceștia, cum de m-ai ales tocmai pe mine?!

— Ușurel, domnișoară Cris! Ușurel!... Permite-mi ca, mai întâi, să fac o constatare și anume că, din moment ce n-ai formulat nici o observație asupra prescurtării prenumelui, înseamnă că mi-ai acceptat „mângâierea”...

— Aș putea să-ți răspund cu propriu-ți îndemn: „Ușurel, ușurel”, tinere, pentru că înaintea dumitale a existat și, din fericire, mai există încă cineva care mi se adresează astfel cam de mulțisor timp, mai exact, de vreo 17-18 ani! Și acel cineva nu este altul decât bunicul meu..., de altfel, singura ființă apropiată pe care-o mai am pe lume!...

Glasul fetei, trecut printr-un adânc oftat, ca un pas întins pe deasupra unei prăpăstii, printre pereții căreia vâjâie vânturi bezmetice și periculoase, s-a înecat în propriile-i silabe, speriat fiind de această dureroasă mărturisire...

— Tristețe, de două ori, tristețe! intervine Doru, făcând, prin aer, un gest cu mâna, ca și când ar fi vrut să mângâie părul blond al fetei, care se răsfața legănându-și buclele peste umerii ei delicați... Mai întâi, pentru că aș fi vrut să fiu - continuă el - original și, iată, trebuie să constat că nu acesta este adevărul... Dacă mă gândesc, însă, mai bine, faptul poate fi privit, dimpotrivă, ca o bucurie, căci, fără să știu, am apăsat pe o clapă, care permite o respirație sosită dintr-o zonă caldă a sufletului tău...

Tristețe adevărată țâșnește, totuși, din ceea ce ai menționat la sfârșitul replicii, pe care am

ascultat-o, mărturisesc, cu înfiorare... Presimt că din aceste vorbe, ar putea porni o ploaie de întrebări...

Deocamdată, să revenim la răspunsul pe care-l aștepti... Povestea cu „datul buzna” face parte din felul în care Dumnezeu, prin părinții mei, m-a plămădit. Ce să fac? Țasta sunt eu!... Și să știi că mie nu-mi displace!... Dacă, însă, ar fi să ne referim la „alegerea” ta, ca țintă a gestului despre care vorbim, ar trebui să-ți spun că faptul, ca atare, izvorăște dintr- o întâmplare cu... noroc!...

Ochii Cristianeii s-au aprins dintr-odată!

— Mă bucur că te-am făcut curioasă! continuă băiatul.

— Așa e! Dar, în afara „întâmplării cu... noroc”, pe care abia aștept s-o aflu, mai am o curiozitate și anume: de ce un băiat ca tine, mă rog, un bărbat, s-ar putea spune - apasă proaspăta studentă pe cuvinte - poartă un tricou semănat, nici mai mult, nici mai puțin, decât cu flori de „nu-mă-uita”?!...

— Simplu, scumpă domnișoară, scopul fiind acela ca toți ochii care mă văd și, mai cu seamă, niște ochi albaștri, frumoși din cale-afară, ai unei „prea frumoase fete”, să nu mă uite atunci când nu mă mai voi afla în zarea luminii lor... de neuitat!...

Și-acum, dacă tot suntem mulțumiți de răspuns, să purcedem către... Întâmplare!... Te avertizez însă că, la sfârșit, va trebui ca tu să mă săruți..., mai exact, mi-aș dori ca ceva din sufletul tău să te îndemne să faci acest gest!, subliniază Doru, coborând glasul până la vibrațiile unei tandre șoapte... Oricum, adaugă el, revenind la aerul ușor mucalit, în care-și înfășurase și vorbele, și gesturile de până atunci, spre a-și ascunde, de fapt, o anume timiditate, caracteristică ființei sale, eu îmi pregătesc de pe acum obrazul... Și, spunând aceasta, scoate din buzunarul pantalonilor o batistă, pe care și-o trece peste față, ca și când ar fi vrut să stopeze fierbințeala de dinăuntru, ce-l cuprinsese și pe el, amenințând să nu mai poată fi controlată...

2.

Ciprian Dumbravă - așa se numește băiatul în preajma căruia ne-am aflat până acum - este student în anul al III-lea al aceleiași facultăți la care Cristiana Banu tocmai fusese admisă... Cu vreo două-trei zile în urmă, când lucrările de examen ale proaspeților candidați fuseseră deja corectate și deschise, urmând doar să se calculeze mediile, Doru s-a prezentat la Decanat cu solicitarea să i se permită să cerceteze câteva dintre cele mai bine apreciate texte, pe care viitorii studenți le alcătuiseră în cadrul probei de aptitudini. Dintre ceea ce i s-a oferit, el l-a ales pe cel intitulat Dați-mi un pistol, spre a-l publica în revista Alarmă de gradul zero, la care studentul actual colabora permanent, începând chiar din ultimul său an de liceu...

Acum venise s-o caute și, dacă s-ar putea, s-o cunoască pe autoarea articolului...

Ajungând și el în fața listelor cu rezultatele, s-a bucurat nespus citindu-i numele, în dreptul căruia se afla singura medie de zece... „Extraordinar! și-a spus atunci, în barbă... Ia uită-te, domnule,

c-am avut mână foarte bună! Bravo mie!”... Înțelegând, însă, imediat că acel „Bravo!” i se cuvine, de drept, celei pe care se hotărâse, pe loc, s-o propună conducerii revistei ca nouă colaboratoare, a început să strige: „Cristiana Banu! Cristiana Banu!”, fluturând, de data aceasta, prin fața fetei, un exemplar din revista respectivă...

Proaspăta studentă ascultase, cu sufletul pe buze, „povestea” debutului său într-o publicație bucureșteană, pentru ca, în clipa în care Doru a scos exemplarul dintr-o servietă, să se repeadă să i-l smulgă din mână, să-l deschidă, cu degete febrile și tremurânde și să-l răsfoiască până la pagina ce-i fusese indicată...

N-a avut răbdare să citească decât titlul și numele său, înscris sub acesta, spre colțul din dreapta, sus, moment după care, apropiindu-se de băiatul - după cum s-a văzut, mult mai înalt -, l-a îmbrățișat, strângându-l cât a putut ea de tare și lipindu-și, totodată, fața de pieptul lui... După câteva clipe, și-a înălțat ochii spre luminile verzi-ruginii, ce-o priveau de deasupra și și-a deschis buzele într-un zâmbet, care, imediat, a fost pecetluit cu un sărut tandru și prelungit, de pe urma căruia aproape că a rămas fără răsuflare...

— Îți mulțumesc! Îți mulțumesc mult, Dorule, pentru această neașteptată și atât de frumoasă bucurie, pe care mi-ai făcut-o! a reușit să articuleze, când și-a mai revenit.

— Și când te gândești că acesta este doar începutul! spune „bătrânul” gazetar, pentru că sper să fim colegi nu numai la facultate, ci și la revistă. Chiar astăzi, acum, dacă vrei și dacă nu ai nimic deosebit de făcut, putem merge să te prezint directorului meu și să încercăm să-l convingem că ar face o achiziție extraordinară admițându-te printre colaboratorii lui permanenți!...

— Îți mulțumesc și pentru această intenție, spune fata, dar acum nu pot să merg, fiindcă trebuie să mă întâlnesc cu cineva, iar mâine dimineată părăsesc Bucureștii, plec acasă!... Așa că, dacă n-ai să mă uiți, deși nu mi-am pus în păr măcar o floare ca acelea care zâmbesc de pe tricoul tău, ne vom reîntâlni la începutul anului universitar!...

— Zici că ai o întâlnire? întrebă Doru, preocupat...

— Cu totul întâmplătoare!

— Cu cine?

— Nu pot să-ți spun..., „persoană importantă”!

— Da’ „becher”!...

— N-am de unde să știu, nu i-am cercetat biografia, fiindcă nu l-am văzut în viața mea!...

— Bine, dar după amiază? Că doar n-o să stai până mâine dimineată cu... „persoana”!

— După-amiază, după-amiază!..., repetă fata, gânditoare...

Mi-ar fi trebuit măcar vreo oră-două, să cumpăr ceva pentru bunicul meu! Nu pot să mă întorc acasă cu mâna goală!..

— „Mâna goală”?!... Ha!..., exclamă studentul. Ce să-ți spun?!... Păi, media zece și locul întâi

pe lista reușităților îi vor umple nu numai ambele mâini, ci și sufletul!... Mai cu seamă sufletul!... L-ai anunțat? I-ai dat un telefon?!...

— Când? Dacă am fost sechestrată din clipele acelea în care plângeam ca o proastă în fața sticlei cu nume și cifre?...

— Poftim mobilul meu! Sună-l chiar acum!...

... În momentul în care a primit telefonul din mâna lui Doru, inima Cristianeii a început să tremure de bucurie, dar și... de spaimă... Se gândea cum să procedeze, cum să-i transmită vestea, ca să nu i se facă rău. Bunicul fetei, profesor pensionar, care împlinise șaptezeci și doi de ani, înghițea, zilnic, „un pumn” de medicamente, cum obișnuia el să spună, ca să-și ajute „motorașul” de dinăuntru să învârtească, în continuare și cât de cât regulat, roțițele vieții... Iar o veste ca asta, Doamne, ferește!... i-ar putea apropia sau chiar aduce sfârșitul. Nu numai răul mușcă din noi, ci și binele!... Bucuriile intense, mai ales când schelăria de dinăuntru s-a șubrezit, ne pot fi fatale!...

De câte ori se gândea la așa ceva, Cris își aducea aminte de nenorocirea ce se petrecuse cu un prieten al bunicului ei, un medic, de vreo cincizeci și ceva de ani, care aștepta, de multă vreme, să primească o viză, spre a călători, pentru un timp, în Anglia! Și, chiar când pierduse orice fel de speranță (pentru că numeroasele încercări făcute până atunci nu se soldaseră cu nimic bun), este anunțat să se prezinte la ambasada, din București, a țării respective, fiindcă i s-a aprobat viza solicitată; s-a dus omul, a primit pașaportul vizat și, cu un cântec miraculos, care vibra în ființa sa, a urcat în primul tramvai întâlnit, dorind să ajungă la Gara de Nord. După câteva minute însă, a simțit că i se face rău: o durere cumplită îi sfâșia pieptul și nu mai putea să respire. Fiind medic, și-a dat seama ce se întâmplă cu el. Drept urmare, a cerut ajutor călătorilor. Tramvaiul a fost oprit, doctorul a fost luat pe brațe și urcat într-o mașină, al cărei șofer s-a grăbit, cât a putut de mult, ca să ajungă cu el la Spitalul de Urgență... Aici, doctorii n-au mai avut nimic altceva de făcut decât să declare decesul colegului lor de breaslă... La autopsie, s-a constatat că inima celui trecut în lumea umbrelor ajunsese o floare sângerândă, explodase pur și simplu... Nu suportase o bucurie atât de mare și de neașteptată!...

Păi, pe ea, pe Cristiana, când a ajuns în fața listelor acelea și s-a văzut cocoțată tocmai în vârf, n-a apucat-o amețeala, n-a izbucnit în plâns și n-a simțit că i se face rău?!... Noroc de ochii bunicului, care o așteptau de departe și-o întrebau, muștrător: „Ce faci, fetiço? Ce se întâmplă cu tine, «Prințeso»? Păi, așa ne-a fost vorba?! La loc comanda! Fii tare! Ta-re! Ai înțeles?!”...

„Ei, acu’ e-acu! Să-l văd eu pe el cât de tare se va ține!” își spuse Cris, în gând...

... Retrasă într-un colț, mai liniștit, de stradă, Cristiana înscrie pe mobil numărul de telefon al profesorului... Doru se află lângă ea și, dacă l-am privi cu atenție, am putea constata că nu este cu nimic mai puțin emoționat...

Ca și când mâna bătrânului ar fi stat, permanent, pe receptor, într-o mare așteptare, imediat ce sunetul ultimei cifre imprimată s-a terminat, în urechea proaspetei admise în facultate a răsunat

ecoul cuvântului magic „Alo”!...

— Eu sunt, bunicule! spune fata, cu glas tremurat, eu, Cristiana! Suntem pe cai mari și frumoși, taicule, pe cei mai mari și mai frumoși! Am reușit! Sunt studentă!... Cu media cea mai mare am reușit, taică! Mai mare de-atâta nu există!...

— Să nu-mi spui c-ai obținut media zece! se aude glasul, mirat al profesorului...

— Ba, da, taică! Ba, da! Am luat chiar media zece!...

— Bravo, Prințesa mea dragă! Te îmbrățișez din toată inima! Mi-ai adus cea mai mare bucurie a vieții mele!...

— Dumnezeu ne va ajuta să mai avem multe bucurii, bunicule! Și eu te îmbrățișez!... Măine plec spre casă! Abia aștept să te văd!... Bucură-te, dar fii cuminte! Ai grijă ca „motorășul” să nu zburde prea tare! Acum te las!... Sărut mâna!..., încheie fata...

— Te-ai descurcat bine, Prințeso! rostește Doru, care ținuse și el urechea aproape de emițătorul telefonului. Bravo, „Taicule”! mai adaugă, mângâindu-i, cu delicatețe, petalele de jar ale obrazilor... Ce frumoase apelative: „Taică”! „Taicule”!... Nu le-am mai auzit până acum!... Dar de unde până unde „Prințesă”? Nu cumva?!...

— Ei, cine știe!..., răspunde Cris, cu drăgălășenie... Acum te las. Mă grăbesc, să nu întârzii la întâlnire! Pa!.. Și-ți mulțumesc pentru telefon! Rămân datoare!...

— Stai, stai, vijelie ce ești! N-am stabilit la ce oră ne revedem și unde!

— Ai dreptate! Spune repede ora și locul!

— La 16, ca să avem timp să mergem și la cumpărături! E bine?

— E bine, dar unde?

— Știi să ajungi la Televiziunea Română? Redacția noastră se află pe-o stradă din imediata ei apropiere.

— Sigur că știu!

— Atunci, la 16, la intrarea din strada Pangrati!

3.

Vagonul troleibuzului, în care s-a urcat, este, în mod surprinzător, aproape gol. Cristiana se așază pe un loc liber, aflat lângă fereastră... Deschide revista, pe care o primise de la Doru, la pagina cu articolul ei...

În loc de imaginea specifică unei publicații, iată, însă, că sub ochi îi apare o coală de hârtie, ieșită de sub imprimanta unui xerox, pe care se află înscrisă următoarea cerință:

„Povestiți o întâmplare cunoscută sau trăită de voi, care v-a impresionat în mod deosebit!”

...,Întâmplare cunoscută sau trăită, care să mă fi

impresionat în mod deosebit?! șoptește gândul Cristianeii... Doamne, ce multe sunt! Mai ales cele care au îndurerat, cu umbrele lor, respirația proaspătă și luminile sufletului meu!”...

—... Pentru că era mult prea mică, abia împlinise trei ani, când mama ei, doctorița Ana-Maria Banu, s-a prăpădit, din cauza unui cancer pulmonar, sau când tatăl ei, arhitectul Daniel Banu, doar peste un an, participând la o manifestare internațională de profil, în Canada, nu s-a mai întors în țară, fetița de-atunci a înțeles, în toată profunzimea și cuprinderea ei, tragedia rămânerii fără părinți, mult mai târziu, pe la vreo zece-doisprezece ani, din cele ce i-au povestit bunicii, profesorul de istorie Grigore Săvescu și învățătoarea Carmen Săvescu, în casa și sub ocrotirea căroră a crescut curată, la trup și la suflet, frumoasă, sensibilă, respectuoasă, silitoare la școală, unde a fost mereu premiantă și înțelegând că cele mai importante împliniri în viață le poți obține bazându-te, în primul și, de cele mai multe ori, în ultimul rând, pe forțele tale și pe ceea ce ai învățat să faci cu ele.

Să scrie acum, tocmai într-o asemenea împrejurare, despre aceste dureri, între care și moartea bunicii, măcinată de o boală de inimă, contractată după pierderea fiicei sale, doctorița, ar însemna că contureze, pe hârtie, fiecare literă, fiecare silabă, fiecare cuvânt scufundând penița direct în propria ei călimară cu lacrimi... Și asta, cu siguranță, n-ar putea suporta!...

De aceea, se hotărăște să cheme în instanță de judecată o altă durere, mult mai proaspătă, dar care îi înjunghiasse sufletul nu în mod direct, ci aflând despre ea ca despre o năpastă ce s-a abătut asupra unor adolescenți mai mici doar cu un an...

Așadar, cu gândul și cu sufletul la ei, s-a apucat să scrie...

... „Trecuse vremea cireșelor. Acum se coceau vișinile!...

De când venise la bunica ei, ca să-și petreacă o parte din vacanța de vară, Lucia, liceană, absolută, de curând, a clasei a XI-a, ieșea, în fiecare dimineață, în grădină, mai ales cu dorința de a revedea minunile acelea roșii, față de care simțea, parcă, imboldul de a le strânge la piept și a le săruta... Nu ducea, desigur, până la capăt aceste gesturi, temându-se să nu fie văzută de cineva. Rupea însă doi ciorchini, două perechi, de fapt, pe care le agăța pe după urechi, ca pe cei mai frumoși și mai tandri cercei și se plimba astfel, mândră, nevoie mare!...

În ziua aceea, când a văzut-o, din grădina alăturată, Ionuț - și el sosit la bunici, în ultima sa vacanță mare de licean -, fata se împodobise și cu o coroniță, împletită din flori de crini albi și din crini galbeni, pe care și-o așezase pe cap... Trecea de-a lungul gardului, frumoasă, fragedă, pură, răspândind în juru-i mirosul îmbietor al florilor și al ființei sale... Se îndrepta spre pârâiașul din fundul grădinii, murmurând, doar pentru sine, un cântec de dor, pe care îl învățase, într-o altă vară, de la o femeie din sat..

Peste câteva ore doar, băiatul și fata, ținându-se de mână, se îndreptau spre pădurea din apropierea locului în care se cunoscuseră. Pășeau având aripi la picioare, lăsându-se fermecați de tot ceea ce întâlneau în calea lor: o floare de câmp, zâmbindu-le din margine de drum, creanga unui pom,

care se înalță, când îi vede, spre a nu le stânjeni zborul, o boare de vânt, ce le mângâie, tandru, fețele îmbujorate de fericire...

După alte câteva ore de plimbare, la umbra ocrotitoare a copacilor, și de visuri, desprinse din raiul celor mai înălțătoare speranțe, tocmai când se pregăteau să se întoarcă acasă, au apărut, ca din pământ, ei - două umbre, clocite în smoala ticăloșilor iadului...

După ce l-au bătut, aproape până la desfigurare, pe băiat, l-au legat de trunchiul unui copac, astupându-i gura cu o cârpă murdară, adunată de undeva, de pe jos...

La puțin timp, copleșit de țipetele fetei și de durerea neputinței de a face ceva împotriva violatorilor ei, Ionuț a leșinat... Înfrântă, batjocorită sălbatic, și fata și-a pierdut cunoștința... I-a salvat un țăran, care a trecut, întâmplător, pe acolo...

A fost alertat tot satul și, în scurtă vreme, nemernicia fără margini, întruchipată în doi țigani, a fost încercuită, blocată...

Băiatul nu are însă tăria să aștepte judecarea, după lege, a vinovaților... În puterea nopții, se scoală din pat, smulge, de pe panoplia bunicului, o armă automată și pornește către postul de Poliție din comună. Odată ajuns, sparge geamul camerei, în care se aflau închiși cei doi și descarcă, cu sete, toate gloanțele în piepturile lor..., după care se trezește... din somn, mulțumit și speriat totodată... Privește în jurul patului... Pe pereții camerei sale nu se află nici o panoplie și nici o armă. Dă să-și steargă sudoarea, care-i curge, în voie, pe față. Atingerea rănilor îi deșteaptă o durere cumplită...

Iese în curte; apoi, în grădină...

Pe lângă gard, se strecoară - năpăstuită umbră - fata pe care o cunoscuse cu o zi în urmă... Pe după urechi, poartă doar cozi de vișine, iar pe cap - împletitura vechii coronițe, acum pustie de florile parfumate și pure...

Ajunsă la pârâu, îngenunche în iarbă, privind, pierdută, la undele limpezi și nepăsătoare...

La câteva zeci de metri, în cimitirul satului, bunica fetei stropește, cu lacrimi amare, piatra de mormânt a celei ce-o adusese pe lume pe minunata, acum nefericita copilă...

Lucia îi aude vorbele. După o vreme, le reia, transformându-le într-un bocet sfâșietor...

Cu inima în gheare de fier, gâfâind, Ionuț iese din curtea bunicilor săi... Drumul îl primește clătînându-se. Se repede în brațele lui, strigând cu disperare: «Dați-mi un pistol! N-auziți? Dați-mi un pistol!... Un pistol!...»... Lumea iese pe la porți lăcrimând!...

Lăcrimează și sufletul Cristianeii, în timp ce șoptește o tremurată rugăciune: „Dă-le, Doamne, tăria necesară acestor tineri ca să uite, să uite, Dumnezeuule, urmările cumplitei încercări prin care i-ai trecut. Căci, dacă n-ar fi Uitarea, multă lume ar pleca mai devreme decât ar trebui, ori și-ar dori, din această lume!... Uitarea durerilor, a necazurilor de tot felul și, mai ales, a tragediilor prin care trecem, în scurgerea noastră, cu semne, mai mari sau mai mici, lăsate în urmă pe obrazul pământului, ce ne ține în lumina vieții, ne hrănește și... ne tolerează!...

Dacă n-ar exista, înscrisă de Tine, în puterile ființei omenești, această ștergere, treptată, a rănilor, pe care oamenii și le fac, unii altora, ori viața le seamănă în drumul tuturor, râuri de lacrimi s-ar strânge și-ar tulbura, cu hohotul din durerile lor, întreaga existență, ocrotită de toate celelalte ape ale Pământului! Așadar, de n-ar fi uitarea, uitarea-uitare, ce rău ar fi! Poate că nici noi n-am mai fi!...

Și, mai ajută-i, Doamne, să înțeleagă faptul, petrecut tot sub lumina, generoasă, a ochilor Tăi, că, din năpasta vieții lor, s-a zămislit, frumos, una dintre cele mai alese și mai înalte bucurii pe care Ființa Ta Cerească le-a hărăzit să-mi împodobească respirația: admiterea în facultatea dorită și debutul meu jurnalistic în presa din cel mai mare și mai important oraș al țării!”...

Fâlfâirea aripilor unei amintiri atât de triste se stinge treptat.. Sub ochii fetei rămâne doar o pagină de gazetă, în tiparul căreia a fost zidită, prin cuvânt, o mare durere, un strop din imaginea, nu de puține ori, terifiantă, a lumii în mijlocul căreia, cu voie sau fără, pașii noștri se rostesc...

4.

... Troleibuzul s-a oprit în stația în care ar trebui să coboare. Proaspăta studentă se repede spre ușă și, din doi pași, se află în stradă...

Înscrisurile luminoase de pe frontispiciul unei clădiri impunătoare o anunță că n-a greșit adresa...

Într-adevăr, aici se află ceea ce ea caută: sediul unui important post privat de televiziune!...

Poate că cineva s-ar putea întreba: „De ce?!”... Nu, nu vă grăbiți să faceți presupunerii!...

Este adevărat că, de obicei, oamenii din afara acestei instituții intră pe ușa ei atunci când sunt solicitați să participe la vreo emisiune... Pe ea, însă, n-a invitat-o nimeni cu un asemenea scop...

Mai vin pe-aici tot felul de amărăți, să-și spună necazurile, să ceară sprijin, spre a le putea rezolva... Poate vă gândiți că și ea, Cristiana Banu, dorește ceva anume de la acest „mijloc”, care, după cum se știe, are puterea să te proiecteze în ochii atenției și, dacă există motive, argumente, chiar ai admirației celor ce-și consumă ceasuri, zile, nopți, ani întregi din propria lor existență, alergând cu privirea, cu mintea, mai rar cu sufletul, de la un capăt la celălalt al diagonalelor micului ecran!...

Nici vorbă!... Dar asta, deocamdată!... Căci cine poate să știe, în afara Celui de Sus, ce ne rezervă viața în spatele cortinei de serviciu a zilelor fiecăruia dintre noi...

Răspunzând la întrebare, precizăm: motivul pentru care Cristiana Banu, studentă, de o singură zi, fată frumoasă, blondă, cu niște ochi albaștri nemaipomeniți, se află în acest loc și la această oră îl constituie o... Întâlnirel Cu cine?!... Ehe, aici e o altă poveste!...

5.

Bunicul, „taica”, profesorul de istorie, pensionar, Grigore Săvescu - vă amintiți de el - „singura persoană, din lumea aceasta, apropiată Cristiane”, de fapt imaginea și consistența singurei familii a acestui suflet, atât de frumos și de generos împodobit de Dumnezeu, frământându-se cum „s-o ajute”, dacă va fi nevoie, la examenul pe care urma să-l susțină, a început să treacă în revistă pe cei de care își mai aducea aminte dintre absolvenții atâtor generații de adolescenți și de tineri, cărora și el le fusese profesor. Și, tot așa, din „bob în bob”, din imagine în imagine, a ajuns la Andrei Dumbravă!... Hm! Cine este el?... Un fost elev, mediocru, al profesorului Grigore Săvescu!...

Da, dar acel „mediocru”, de altădată, este astăzi deputat în Parlamentul României, cu averi - ce să mai spunem, fiindcă cine le-ar putea număra și, mai cu seamă, cine ar îndrăzni să le cerceteze izvorul din care au țâșnit și s-au cuibărit în buzunarul lui?!... Așa că: „Vrei putere?!... Vrei influență?!... Vrei măcar o vorbă bună?!... Atunci, sună-l pe Andrei Dumbravă!”...

Ei, dar cu „sunatul” e o problemă... După cum se știe, sunt atâtea urechi care...

„În cazul acesta, cea mai sigură și mai eficientă cale o constituie «mesajul la purtător!»” își spuse bătrânul profesor, hotărându-se, totuși, să acționeze, chiar într-o situație ca aceasta, de înghesuită mișcare... Astfel, „administrând” câteva palme pe obrazul demnității sale de om corect și cinstit și de profesor, care a trecut prin sufletul său un popor de alte suflete, cărora le-a picurat la rădăcină - ca să crească și să înflorească -, stropi de mândrie și de demnitate, a rostit, într-un profund oftat: „Ho, că n-ai să mori dintr-atâta!... Prințesa noastră merită orice sacrificiu..., dacă va fi nevoie! Eu sper însă, din tot sufletul, să nu fie!... Dar, mai știi?!... Într-o lume întoarsă cu josul în sus, orice se poate întâmpla!”... Deci, hotărârea fiind luată, s-a apucat să comunice, în scris, aceluși fost elev - acum mare om politic și reputat afacerist - rugăminte, potrivit căreia, dacă „îi stă la îndemână, fără să se oblige la cine știe ce compromisuri, și numai dacă va fi nevoie, să încerce să sprijine, prin mijloace care să nu-și trâmbeze ecoul în ochii și în urechile lumii, admiterea în Facultatea de Jurnalism și de Științe ale Comunicării, a Universității din București, a nepoatei sale - domnișoara Cristiana Banu -, absolventă, cu Diplomă de merit, a Colegiului Național Pedagogic «Carol I», din Câmpulung-Muscel”...

Cristiana a luat scrisoarea și numărul telefonului mobil al lui Andrei Dumbravă mai mult în silă și asta pentru că nu voia să-l supere pe bunicul său... Ea se hotărâse, însă, chiar înainte de a pleca spre București, să nu-l caute pe acel domn decât după ce va termina examenul...

În deplin acord cu decizia respectivă, fata abia în dimineața acestei zile a pus mâna pe telefon și cu glas hotărât i-a comunicat domnului Andrei Dumbravă că ea, nepoata fostului său profesor de istorie, de la Școala Normală, „Carol I”, din Câmpulung-Muscel, este investită cu sarcina de a-i înmâna un mesaj scris, din partea bătrânului său dascăl... În concluzie, dacă binevoiește să-l primească, să fixeze ora și locul de întâlnire, pentru că - a continuat Cristiana - „eu, mâine dimineață, plec din

București!''...

Așadar, respectând ora și locul, nepoata profesorului Grigore Săvescu se pregătea să-l întâlnească pe domnul deputat... Ajunsese chiar cu vreo zece minute mai înainte...

CAPITOLUL II

1.

Nici nu s-a apropiat bine de intrarea principală, că cineva, un bărbat în vârstă, a prins-o de braț și-a introdus-o într-un lift! În câteva secunde, a ajuns în fața unui studiou, pe ușa căruia a fost împinsă înăuntru de aceeași persoană, care, aproape în șoaptă, i-a spus: „Intrați! Sunteți așteptați!”...

Orbită de lumini, a rămas pe loc, speriată!... În clipele respective, a auzit pe cineva spunând:

— Ne-a sosit și ultimul invitat!... Pofțiți, domnișoară, luați loc!... Acolo e scaunul dumneavoastră!...

S-a așezat, aproape bătând, pe singurul scaun gol, din jurul unei mese în semicerc, în fața căreia se afla un bărbat tânăr, de treizeci și ceva de ani... Locul era plasat în extrema dreaptă a acelei mese... Acomodându-se cu lumina, a descoperit că în partea ei stângă se mai aflau încă patru persoane - trei bărbați și o femeie, care tocmai începuse să vorbească...

Cristiana a înțeles, chiar din momentele în care i s-a deschis ușa studioului, că a fost confundată cu altcineva. De aceea, când moderatorul emisiunii (fiindcă era clar că o emisiune se desfășura acolo) a invitat-o „să-și ocupe locul”, ea a încercat, timid, să lămurească lucrurile, spunând: „Știți... eu”..., dar acesta a întrerupt-o, asigurând-o că „scurta ei întârziere nu constituie o problemă gravă” și că speră ca „telespectatorii să

fie înțelegători” Se mai întâmplă! a continuat el... Important este că ați reușit să ajungeți!”...

Așadar, iată-mă participând, fără să fiu, de fapt, invitată,

la o emisiune, despre care, pe deasupra, nici nu știu nimic!”... Își spuse studenta, cu inima clocotind de neliniște! Doamne, ce faci, Doamne, cu mine, că multe mi s-au mai întâmplat astăzi?!..., își continuă ea zbuciumatu-i gând...

„Mai bine taci! Îi șopti acesta, taci și ascultă, ca să pricepi mai repede despre ce e vorba, fiindcă o să-ți vină și ție rândul să spui ceva și măcar să nu te faci de râs!”...

Ascultând „povața”, fata făcea eforturi să se potolească pe dinăuntru, ciulind urechile și deschizându-și larg porțile minții și ale sufletului... Nu i-a trebuit mult să înțeleagă faptul că emisiunea își propusese să dezbătă o serie de probleme, spre a răspunde la întrebarea: „Ce vor, ce așteaptă telespectatorii de la noi?”, adică de la un asemenea post de televiziune...

... „Generoasă temă!” se gândea Cristiana...

Și chiar așa își începu intervenția, atunci când a fost invitată să vorbească, în calitate de „psiholog” al nu știu cărui important institut de specialitate, din București...

— Generoasă, complexă, cu multe meandre și semne de atenționare, plantate la fiecare cotitură și care te trag, parcă, de mânecă, spunându-ți: „Fii atent la...!”... „Ai grijă de...!” etc., etc....

Eu, dacă o să-mi permiteți, - a continuat ea - aș vrea să spun câteva cuvinte nu „în calitate de psiholog”, ci de om, de om obișnuit, care, din când în când, se mai așază în fața micului ecran, mai citește un ziar, o revistă, ori mai deschide aparatul de radio... Și, sintetizând lucrurile, la care mă gândesc de mai multă vreme, de ani de zile chiar, aș vrea să lansez în fața dumneavoastră un fel de strigăt... Pentru aceasta, dați-mi voie să vă întreb:

Nu simțiți că nu mai puteți respira normal? Că vi se blochează plămâni, că vă sufocați, că inima o ia razna, cu bătăi ca de clopot de alarmă, că sufletul, îngrozit de invazia săgeților otrăvite, ce se revarsă, în fiecare clipă, peste el, din cazanul, clocotind, al urâtului și al răului din lumea ce ne înconjoară, se chircește în sine și caută, febril, un colțișor în care să se adăpostească, spre a se feri, cât va mai putea, de neîndurătoarea și de nedreapta moarte ce-i cucerește ființa?!... Nu vă vine să strigați, către cele patru zări, că nu se mai poate trăi așa, copleșiți de imaginea crimelor, despre care aflați în fiecare zi, de violuri și de furturi, de trădare și minciună, de ciuperca, vineție, a mizeriei morale, care crește, nevindecabilă, pe obrazul cinstei și al omeniei, ce-ar trebui, după legile firii, să alimenteze substanța fundamentală a traiului nostru zilnic?... Nu simțiți și nu vă vine să țipați, până ce se vor cutremura timpanele tuturor fibrelor curate din țesătura vieții celor ce mai sunt, ori mai îndrăznesc să spună că sunt oameni?!...

Ei, bine, eu așa simt!... Și mie așa îmi vine să strig!... Așa simt, de pildă, când deschid televizorul ori radioul și aflu, de la un capăt la altul al buletinelor de știri, că viața acestei țări este cununată numai cu nenorocirea, ceea ce nu poate să fie adevărat!... Așa simt și-mi vine să urlu când, dornică să mai văd un film cu relații omenești, mă trezesc că-mi violentează ochii și sufletul aceleași imagini deșănțate... Și aceleași sentimente le încerc, aceleași trăiri mă stăpânesc când îmi arunc ochii peste paginile oricărui ziar din țara asta și, cu puține excepții, ale oricărei reviste - peste tot numai nenorociri cu chip de crimă, de corupție, de hoții și trădări, ca și când nimic bun nu se mai găsește în lumea și în viața noastră, nimic bun nu se mai face în țara asta, ca și când pe pământul acesta s-a instalat un blestem ce-a secătuit orice izvor de omenie și de frumusețe...

Și-atunci, vă întreb pe dumneavoastră: De ce?... De ce?... Și până când?!...

Vreți, desigur, să mă întrebați, la rândul-vă, dacă despre asemenea lucruri trebuie să se scrie și să se vorbească sau nu!...

Bineînțeles că trebuie!... Și să se scrie, și să se vorbească, să se arate imagini, care..., dar totul, totul să fie făcut cu măsură, subliniez, cu măsură și, mai ales, în așa fel, încât în suflete să mai pătrundă o rază de lumină, care să trezească și să mențină în viață florile speranței de mai bine...

Așadar, aș vrea să vă îndemn - pe dumneavoastră, cei ce v-ați asumat nobila misiune de a informa, dar și de a influența, dacă nu chiar de a forma ființa omenească, cu ajutorul cuvântului

scris, ori rostit la televiziune și însoțit de imagini adecvate, transmis prin unde radio etc. - să scrieți, să faceți emisiuni, să discutați, dezvoltând în fața ochilor și a sufletelor și imaginea răului și urâtului, dar opriți-vă, fraților, și la faptele bune ale oamenilor, ale țării și străduiți-vă să le puneți în lumină în așa fel, încât acestea să rodească înmiit, asigurând liniștea și curățenia inimilor și ocrotind demnitatea umană!...

Sigur - ați putea spune - e ușor de făcut observații, de „strigat”, de „țipat”, de formulat „îndemnuri”...

Greu, foarte greu este, însă, de a lua hotărâri, care să răspundă cerințelor desprinse din asemenea observații, strigăte etc. și, mai ales, de a găsi rețeta potrivită aceluia, repetat, „în așa fel, încât”... În acest caz, v-aș putea răspunde că travaliul respectiv face parte din meseria și din menirea dumneavoastră!...

În clipa în care derularea genericului emisiunii s-a terminat, toți cei prezenți în studiou, în frunte cu moderatorul, au înconjurat-o pe blonda, frumoasa, incendiara vorbitoare...

— Dacă m-aș fi aflat într-o sală de conferințe și nu într-un studiou de televiziune, te-aș fi aplaudat din toată inima, domnișoară! îi spune, îmbrățișând-o, în același timp, celălalt personaj feminin, prezent, până acum câteva clipe, în emisiune.

— De fapt, cine ești dumneata, domnișoară? o întreabă, cu un ton energic, bărbatul care condusese toată discuția. Mi-am dat seama de la început că nu ești persoana pe care o așteptam, dar, fiindcă ai dat buzna în studiou...

— Pardon!..., „N-am dat buzna”, ci am fost împinsă înăuntru, fără măcar să știu ce se află în spatele ușii aceleia - răspunde, înțepat, studenta.

— Scuze!..., „N-ai dat buzna”, ci „ai fost împinsă”! am reținut. Dar stăteai acolo ca o rătăcită...

— Nu vedeam nimic, mă orbiseră luminile...

— Bine: „nu vedeai nimic, te orbiseră luminile”, recunoaște însă că așa cum rămăseseși lângă ușă, în timp ce emisiunea se afla în desfășurare și „în direct”, trebuia să fac ceva cu dumneata, ca „să dreg busuiocul”, să repar încurcătura... Și-atunci am luat hotărârea de a te invita să te așezi pe scaunul rămas liber, lângă ceilalți oaspeți... Nu pot să nu recunosc că m-am gândit aproape tot timpul dacă n-am făcut o nebulie, fapt pentru care mi-a ticăit inima a spaimă, până ce-ai început să vorbești... Ascultându-te - și-ai văzut că te-am lăsat să debitezi, ca dintr-o răsufare, tot ceea ce ai vrut - mă gândeam că e cu totul posibil ca, începând de-acum, de când s-a încheiat toată povestea, să trebuiască „să-mi fac bagajele” și să nu mai calc niciodată pe-aici!... Dar..., și, ho! nu te mai repezi!, spuse moderatorul, pentru a opri o nouă intervenție din partea Cristianeii, lasă-mă și pe mine să duc până la capăt ceea ce am de spus... Dar, și dacă ar Ω așa, voiam să zic, să știi că nu mi-ar părea rău..., pentru că...

Și bărbatul acela a pomenit, mai departe, despre curajul, inteligența, bunul simț, ca și despre

atâtea alte calități ale fetei, care ar face din ea, după afirmațiile lui, un jurnalist foarte bun, talentat, incisiv și cu o „coloană vertebrală” demnă de invidiat!...

Acum, la sfârșit, măcar, vreau să știu - a reluat el - cine ești și ce căutai pe-aici?!...

— Cine sunt nu cred că ar interesa prea mult, doar dacă n-o să vrea cineva să mă lege pentru ceea ce am spus în emisiune. Având în vedere că trăim într-o țară, care..., așa și pe dincolo..., sper să nu aibă nimeni o idee atât de păguboasă... pentru el, bineînțeles!...

Fiindcă m-ați întrebat, răspund, totuși: numele meu este Cristiana Banu și, începând chiar de astăzi, sunt studentă în anul I, la Facultatea de Jurnalism și de Științe ale Comunicării, a Universității din București... În dimineața aceasta s-au afișat rezultatele examenului de admitere, iar numele meu a fost trecut în fruntea listei, în dreapta lui fiind înscrisă media 10 (zece)!...

— O, bravo! Bravo, domnișoară! au rostit, aproape într-un glas, toți cei ce se aflau de față...

— Și, tot de astăzi, continuă fata, mi-am făcut debutul în presa scrisă din București, o revistă publicându-mi articolul pe care l-am redactat cu prilejul susținerii „probei de aptitudini”, din cadrul examenului de admitere. Iar, după cum s-a văzut, printr-o întâmplare, am debutat și la un post de televiziune... Despre urmări, rămâne să mai vedem, să aflăm...

Referindu-mă la partea a doua a întrebării, adică la „Ce căutam pe-aici?”, răspunsul este mult mai scurt: aveam o întâlnire cu o persoană importantă - deputat și mare afacerist, fost elev al bunicului meu, la Școala Normală din Câmpulung- Muscel, pe care și eu am absolvit-o chiar în anul acesta!...

— Să nu-mi spui că „persoana importantă” este... Andrei Dumbrovă!...

— Ba, spun: chiar dânsul este! Numai că eu am sosit cu câteva minute înainte, am fost luată drept altcineva și... restul se cunoaște!...

Și-acum, cu scuzele de rigoare, pentru încurcătura provocată, vă rog să-mi permiteți să mă retrag. Bună-ziuă! încheie Cristiana. Apoi, iese grăbită pe ușa studioului, coboară, în fugă, pe scările principale ale clădirii și ajunge în stradă...

Convingându-se că nu vine nimeni după ea și că până la întrevvedere cu Doru are la dispoziție aproape o oră și jumătate, o pornește, agale, pe trotuar... Un gând începe, însă, s-o bombăne:

— „Hai c-o făcuși de oaie, domnișoară Banu! Ce-ți veni, frate, să-i iei la rost în halul ăla?!... Toată presa scrisă, audio, video - făcută țândări! Ce să-ți spun, mare pricopseală!”...

— „Ia stai la locul tău! Îi închide ea gura cu un ghiont. Cum, adică, n-aveam voie să spun așa ceva? Nu pretindem că suntem și noi o țară liberă și că pe meleagurile acestea, mioritice, libertatea cuvântului este o realitate încă din anul 1990?!... Și, la urma-urmei, este ceva neadevărat în ceea ce am spus? N-am dat nume, n-am incriminat, deci, o persoană sau alta, ci, la modul general, pe toți cei ce sunt vinovați de aceste fenomene, fapte, dureri”...

— „Hm! Abia aștept să văd ce-o să faci tu, când o să intri cu adevărat în horă, alături de toți